"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯଦି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସହ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବ ତେବେ ଯୋଗ ବଳ ଜମା ହେବ ଏବଂ ଯୋଗ ବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ କଥା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପରେ କିମ୍ବା ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା, ଯାହାକି ବର୍ତ୍ତମାନ ବାସ୍ତବରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପରେ ବା ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ଯେ ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ରାଜଯୋଗ ଶିକ୍ଷା କରିବୁ ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବୁ । ରାଜା ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢିବୁ । ଏବେ ତୁମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖୁସି ହେଉଛ ଯେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରି ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହେଉଛୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏଠାରେ କନ୍ୟାମାନେ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ନିମନ୍ତେ ବସିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଆସ୍ଥାନରେ ସେହିମାନେ ବସିବା ଉଚିତ୍ ଯେଉଁମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବସିପାରିବେ । ଯଦି ୟାଦରେ ନ ବସିପାରିବ ତେବେ ଶିକ୍ଷକ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ୟାଦରେ ହିଁ ଶକ୍ତି ରହିଥାଏ, ଜ୍ଞାନରେ ଶକ୍ତି ନଥାଏ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ୟାଦର ବଳ । ଯୋଗବଳ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଅକ୍ଷର ଅଟେ । ବାବା କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଅକ୍ଷରକୁ ବ୍ୟବହାର କରୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ଯେପରି ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମାତାପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି ନା । ସେ ତ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବିଚିତ୍ର ଅଟ । ଏହି ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ଏହିଠାରେ ହିଁ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ବିଚିତ୍ର ଦେଶର ବାସିନ୍ଦା ଅଟ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ — ଆମେ ତ ଆତ୍ମା ଅଟୁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ତୁମେ ନିର୍ବାଣ ଦେଶରୁ ଆସିଛ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର ସେଠାରେ ରହିଛି । ତୁମେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ କିଏ ଆସୁଛନ୍ତି ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଦୁନିଆରେ ଏପରି କେହି ନାହାଁନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଥିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଯାହା କିଛି ପଢିଥିଲ ସେ ସବୁକୁ ଭୁଲିଯାଅ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମହିମା, ଅନ୍ୟ କାହାର ମହିମା କେତେ କରୁଛନ୍ତି । ଗାନ୍ଧୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ କେତେ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । ଯେପରିକି ସେ ରାମରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ — ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ରାଜା-ରାଣୀଙ୍କ ରାଜ୍ୟର ଯେଉଁ କାଇଦା ଥିଲା, ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ସେଭଳି ରାଜା-ରାଣୀ କରାଇଥିଲେ, ସେହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ନୀତି-ପ୍ରଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ । କହିଲେ ରାଜତନ୍ତ୍ର ଦରକାର ନାହିଁ । ଆମକୁ ପ୍ରଜାଙ୍କର ପ୍ରଜା ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଦରକାର । ଏବେ ତାର କ'ଣ ଅବସ୍ଥା ହେଲା! ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ପାଉଛନ୍ତି, ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି । ଅନେକ ମତ ହୋଇଗଲାଣି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ରାଜ୍ୟ ନେଉଛ । ତୁମ ପାଖରେ ଏତେ ଶକ୍ତି ରହୁଛି ଯେ ସେଠାରେ ସୈନ୍ୟବାହିନୀ ଆଦିର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିବ ନାହିଁ । ଭୟର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଅଦ୍ୱୈତ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଦୁଇପକ୍ଷ ହିଁ ନଥିଲେ ଯଦ୍ୱାରା ତାଳି ବାଜିବ । ତାକୁ କୁହାଯାଉଥିଲା — ଅଦ୍ୱୈତ ରାଜ୍ୟ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ଦେବତା କରାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ରାବଣ ଦ୍ୱାରା ଅସୁର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଭାରତବାସୀ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ । ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ କେବଳ ୟାଦର ବଳ ଦ୍ୱାରା ମିଳୁଛି । ଏବେ ସେହି ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ବାର ମିଳୁଛି । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ସେହି ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ, କେବଳ ୟାଦର ବଳ ଦ୍ୱାରା ମିଳୁଛି । ପାଠପଢାରେ ମଧ୍ୟ ବଳ ଅଛି । ଯେପରି ବାରିଷ୍ଟର ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ବଳ ଅଟେ ନା । ତାହା ହେଉଛି ପଇସାକର ବଳ । ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଛ । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବଳ ମିଳୁଛି । ତୁମେ କହୁଛ — ବାବା, ଆମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ତୁମଠାରୁ ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ନେଉଛୁ ପୁଣି ହରାଉଛୁ, ପୁଣି ଥରେ ନେଉଛୁ । ତୁମକୁ ଏବେ ପୂରା ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ଏବେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ମାଧ୍ୟମରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ନେଉଛୁ । ବିଶ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଏହି ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଳୁଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥିବ ଯେ ଆମେ ଏହି ରାଜତନ୍ତ୍ର କିପରି ନେଇଛୁ! ଏଠାରେ ତୁମେ ପଢୁଛ ପୁଣି ଯାଇ ରାଜ୍ୟ କରିବ । କେହି ଭଲ ଧନୀ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଲେ କୁହାଯାଏ ନା ଇଏ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭଲ କର୍ମ କରିଛନ୍ତି, ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଯେପରି କର୍ମ ସେହିପରି ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଏଠାରେ ଯାହା ମଧ୍ୟ କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ବିକର୍ମ ହୋଇଯାଉଛି । ସିଡିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସିଡିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜୋ, ତମୋରେ ଆସିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ନୂଆରୁ ପୁଣି ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ହେଉଛ । ତୁମର ସଂକଳ୍ପ ବା ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ଯେ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛୁ ।

ଭାରତବାସୀ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ସାରା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି

। ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନିଜେ ପୂଜ୍ୟ, ନିଜେ ପୂଜାରୀ । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ନାଟକ ତ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ । କିପରି ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ, ତାକୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗର କାହାଣୀ ଅଟେ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ ନା । ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣରାଜ୍ୟ କିପରି ହୋଇଥାଏ, ଏକଥା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ରାବଣକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ଜଳାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଶତ୍ରୁ ଅଟେ ନା । ୫ ବିକାର ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ରାବଣ କିଏ, କାହିଁକି ଜଳାଉଛନ୍ତି — ଏକଥା କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ସଂଗମଯୁଗୀ ଭାବୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛି ଯେ ଏବେ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛୁ । ଭଗବାନ ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ନରରୁ ନାରାୟଣ, ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନିରାକାର ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ସ୍କୁଲରେ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ ନା — ଆମେ ଛାତ୍ର ଅଟୁ । ସେମାନେ ଭୌତିକ ପାଠ ପଢାଉଥିବା ସାଧାରଣ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳୁଛି ତେବେ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ପାଠପଢା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ କେବଳ ସକାଳୁ ଅଧଘଣ୍ଟା ବା ୪୫ ମିନିଟ୍ ପଢିବାକୁ ହେବ । ସାରା ଦିନ ଧନ୍ଦା ଆଦିରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଭୁଲିଯାଉଛ ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ ସକାଳେ ଆସି ୟାଦରେ ବସୁଛ । କୁହାଯାଏ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ୟାଦ କର — ବାବା, ଆପଣ ଆମକୁ ପଢାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଏବେ ଆମେ ଜାଣୁଛୁ ଯେ ଆପଣ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପିଲାମାନେ ଆସିଲେ ବାବା ପଚାରନ୍ତି ପୂର୍ବରୁ କେବେ ମିଳିଥିଲ ? ଏପରି ପ୍ରଶ୍ନ କୌଣସି ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ପଚାରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୁନିଆରେ ହେଉଥିବା ସତ୍ସଙ୍ଗରେ ତ ଯିଏ ଚାହିଁବେ ଯାଇ ବସିପାରିବେ । ବହୁତଙ୍କୁ ଯିବାର ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଭିତରକୁ ଆସିଯାଇଥାନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ବୁଝୁଛ — ଆମେ ଗୀତା, ରାମାୟଣ ଆଦି କେତେ ଖୁସିରେ ଯାଇ ଶୁଣୁଥିଲେ । କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରୁନଥିଲେ । ସେସବୁ ଭକ୍ତିର ହିଁ ଖୁସି ଅଟେ । ବହୁତ ଖୁସିରେ ନାଚିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତଥାପି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଥାନ୍ତି । ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ହଠଯୋଗ ଆଦି କରିଥାନ୍ତି । ସୁସ୍ଥ ରହିବା ପାଇଁ ହିଁ ସବୁ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏସବୁ ଭକ୍ତମାର୍ଗର ନୀତି-ପ୍ରଥା ଅଟେ । ରଚୟିତା ପରମାତ୍ମା ଏବଂ ରଚନା ସୃଷ୍ଟି ନାଟକକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ବାକି କ'ଣ ଜାଣିଲେ । ରଚୟିତା ରଚନାକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କ'ଣ ହେଉଛ ଏବଂ ନ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛ ? ତୁମେ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ସମୃଦ୍ଧିଶାଳୀ ଧନବାନ ହୋଇଯାଉଛ । ନ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ସେହି ଭାରତବାସୀ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବହୁତ କାହାଣୀ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । କ'ଣ-କ'ଣ ଦୁନିଆରେ ହେଉଛି । କେତେ ପଇସା, ସୁନା ଆଦି ଲୁଟ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ — ସେଠାରେ ତ ଆମେ ସୁନାର ମହଲ ତିଆରି କରିବୁ । ବାରିଷ୍ଟରୀ ପଢିଲେ ମନରେ ରହିଥାଏ ନା — ଆମେ ମଧ୍ୟ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରି ପୁଣି ଏହିପରି କରିବୁ, ଘର ତିଆରି କରିବୁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ କାହିଁକି ଆସୁନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବା ପାଇଁ ପଢୁଛୁ । କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ବାହାରକୁ ଯିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଖୁସି ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ଛୋଟ-ଛୋଟ କନ୍ୟାମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗକୁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ସମ୍ବନ୍ଧୀ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି, କହିଦେଉଛନ୍ତି ଏହା ଜାଦୁ ଅଟେ । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ପଢିବାକୁ ଦେବୁ ନାହିଁ । ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନାବାଳିକା ଅଛ ତେବେ ମାତା-ପିତାଙ୍କ କଥା ମାନିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହିବେ ନାବାଳିକାକୁ ଆମେ ରଖିପାରିବୁ ନାହିଁ । ବହୁତ ଖିଟ୍ପିଟ୍ ହେଉଛି, ଆରମ୍ଭରୁ କେତେ ଖିଟ୍ପିଟ୍ ହୋଇଥିଲା । କନ୍ୟା କହୁଛି ମୋତେ ୧୮ ବର୍ଷ, ବାପ କହୁଛି ନା, ୧୬ ବର୍ଷ, ନାବାଳିକା ଅଟେ, ଝଗଡା କରି ଧରି ନେଇଯାଉଥିଲେ । ନାବାଳିକାକୁ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ସାବାଳକ/ସାବାଳିକା ହେଲେ ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତାହା କରିପାରିବ । କାଇଦା ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯେବେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛ ତେବେ ନିୟମ ଅଛି ଯେ ନିଜର ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଚିଠି ନେଇଆସ । ପୁଣି ମ୍ୟାନର୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଚରଣ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ମ୍ୟାନର୍ସ ଠିକ୍ ନଥିଲେ ତ ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ପଡିବ । ଖେଳରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ । ଠିକ୍ ଭାବରେ ନ ଖେଳିଲେ ତାଙ୍କୁ ଟିମ୍ରୁ ବାହାରି ଯିବାପାଇଁ କହିଥା'ନ୍ତି । ଇଜ୍ଜତ ହରାଇଥାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଅଛୁ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ମୂଳ କଥା ହେଲା ପବିତ୍ର ହେବା । ବିକାର ଦ୍ୱାରା ପତିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଏହା ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ ସେମାନେ ପୁଣି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମରେ ଆସିବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଥାନ୍ତି । ଶମା ଜ୍ୟୋତି ନିକଟକୁ ପତଙ୍ଗ ଆସିଥା'ନ୍ତି । କେହି ତ ଜଳି କରି ମରିଥାନ୍ତି, କେହି ପୁଣି ଚାରିପଟେ ଘୂରି ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି । ଏଠାକୁ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି, କେହି ତ ଏକଦମ୍ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, କେହି ଶୁଣି ସାରି ପୁଣି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ତ ରକ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖିକରି ଦେଉଥିଲେ — ବାବା, ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ଅଟୁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ମାୟା ହରାଇଦେଉଛି । ଏତେ ଜୋରରେ ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁଛି, ଏହାକୁ ହିଁ ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥଳ କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର ସାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଚିତ୍ର ତ ଢେର ତିଆରି କରି ଦେଇଛନ୍ତି ନା । ଏହି ସମୟରେ ନାରଦଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉଦାହରଣ ରହିଛି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି — ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଥବା ନାରାୟଣ ହେବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଦେଖ ଆମେ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟୁ ? ଆମ ପାଖରେ କୌଣସି ବିକାର ତ ନାହିଁ ? ନାରଦଙ୍କ ଭଳି ଭକ୍ତ ତ ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହି ସବୁ ଉଦାହରଣ ଲେଖାଯାଇଛି ।

ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ବରଣ କରିପାରିବୁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହଁ, ଯେବେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବ ତେବେ ସଦ୍ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ମୁଁ ପତିତ-ପାବନ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି କରୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ବାବା ଆମକୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ

କରୁଛନ୍ତି । ତାହା ହେଲା ଶାରୀରିକ ଯାତ୍ରା । ଭଗବାନୁବାଚ — ମନମନାଭବ । ବାସ୍, ଏଥିରେ ଧକ୍କା ଖାଇବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସେସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଧକ୍କା । ଅଧାକଳ୍ପ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ, ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମ ସମସ୍ତ ବି.କେ.ମାନଙ୍କର ଏବେ ଅଧାକଳ୍ପ ଦିନ ହେବ । ଆମେ ସୁଖଧାମ ଯିବୁ । ସେଠାରେ ଭକ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ସାହୁକାର ହେଉଛୁ, ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପୂର୍ବରୁ ବେସାଇଜ୍ ପଥର ଥିଲ, ଏବେ ବାବା ମେସିନ୍ ଧାର ଉପରେ ଚଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା ରତ୍ନ ବ୍ୟାପାରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ବାବା ଅନୁଭବୀ ରଥ ମଧ୍ୟ ନେଇଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଗାଁର ପିଲା । କୃଷ୍ଣ ଗାଁର ପିଲା କିପରି ହୋଇପାରିବେ । ସେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ତ ଝୁଲାରେ ଝୁଲାଉଥିଲେ । ମୁକୁଟ ପିନ୍ଧାଉଥିଲେ ପୁଣି ସେ ଗାଁର ପିଲା ବୋଲି କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? ଗାଁର ପିଲା ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ସୁନ୍ଦର ହେବାକୁ ଆସିଛ । ବାବା ଜ୍ଞାନର ଧାରରେ ଚଢାଉଛନ୍ତି ନା । ଏହି ସତ୍ର ସଙ୍ଗ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ, କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳୁଛି । ବାକି ସବୁ ମିଥ୍ୟାର ସଙ୍ଗ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଖରାପ କଥା ଶୁଣନାହିଁ.... ଏପରି କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ ମୋର ଏବଂ ତୁମର ଗ୍ଲାନି କରୁଛନ୍ତି ।

ଯେଉଁ କୁମାରୀମାନେ ଜ୍ଞାନରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ତ କହିପାରିବେ ଯେ ଆମର ବାପ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭାଗ ଅଛି । କାହିଁକି ଆମେ ଭାରତର ସେବା ଅର୍ଥେ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେଣ୍ଟର ନ ଖୋଲିବୁ । କନ୍ୟାଦାନ ତ ଦେବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତେଣୁ ଆମକୁ ଭାଗ ଦେଲେ ଆମେ ସେଣ୍ଟର ଖୋଲିବୁ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ଏହିପରି ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ତୁମର ଈଶ୍ୱରୀୟ ମିଶନ ଅଟେ । ତୁମେ ପଥରବୁଦ୍ଧିକୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି କରାଉଛ । ଯେଉଁମାନେ ଆମ ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଆସିବେ । ଗୋଟିଏ ଘରୁ ଯିଏ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଫୁଲ ବା ଆତ୍ମା ହୋଇଥିବେ ସେ ବାହାରି ଆସିବେ । ବାକି ସମସ୍ତେ ଆସିବେ ନାହିଁ । ମେହନତ ଲାଗୁଛି ନା । ବାବା ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଇଥିଲେ — ସଂଗମର ଚିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଅ । ଏପଟେ କଳିଯୁଗ, ସେପଟେ ସତ୍ୟଯୁଗ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତା, କଳିଯୁଗରେ ଅସୁରମାନେ ଅଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ହିଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରାଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ପଢିବେ ସେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବେ । ବାକି ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ପୁଣି ନିଜ ନିଜର ସମୟରେ ଆସିବେ । ଏହି ଗୋଲକ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଚିତ୍ର ବହୁତ ଭଲ ଅଟେ । ପିଲାମାନଙ୍କର ସେବାର ସଉକ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ଏହିପରି ସେବା କରି, ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରାଇବୁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜେ ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଶ୍ରୀ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଶ୍ରୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ହୋଇପାରିବି ? ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ବିକାର ନାହିଁ ତ ? ମୁଁ ଚକ୍ର ଲଗାଉଥିବା ପତଙ୍ଗ ନା ଅଗ୍ନିରେ ଝାସ ଦେଉଥିବା ପତଙ୍ଗ ? ମୋର ଆଚରଣ ଏଭଳି ତ ନୁହେଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମାନ ହାନି ହେବ ।

(୨) ଅସରନ୍ତି ଖୁସିରେ ରହିବା ପାଇଁ — ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଉଠି ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପାଠ ପଢିବାକୁ ହେବ । ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଇ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟେ, ଏହି ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ବ୍ୟବହାର କରି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଜୀବନମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବିଶେଷତା ହେଲା ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବା । ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ହିଁ ନିଜକୁ ବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ । ଏହି ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଶାରୀରିକ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଚାଲି ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ଲୁଜ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଢିଲା-ଢାଲା ହୋଇ ଚାଲିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତିକୁ ୟୁଜ୍ କର ଅର୍ଥାତ୍ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ । ଏକା ସାଥୀରେ ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଅନୁଭବ ହେଉ । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ତିନିଟି ଯାକରେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଜୀବନମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସତ୍ୟତାର ବିଶେଷତା ଦ୍ୱାରା ଖୁସି ଏବଂ ଶକ୍ତିର ଅନୁଭୂତି କରିଚାଲ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***